

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **R. Z.**, narozen X,
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
se sídlem Poděbradská 5, Praha 9

proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu

takto:

- I. Zásah žalovaného, spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci jako nepřijatelné ze dne 5.5.2025, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se přikazuje, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobci.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce podal dne 5. 5. 2025 žádost o udělení dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“). Tuto žádost žalovaný posoudil jako nepřijatelnou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) citovaného zákona, a následně ji žalobci vrátil s odůvodněním, že žalobce je držitelem dočasné ochrany ve Spolkové republice Německo.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce ve své žalobě namítl, že postup žalovaného, jakož i aplikace § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., je v rozporu s právem Evropské unie, konkrétně s čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“ nebo „směrnice 2001/55/ES“) ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce uvádí, že z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině vycestoval na začátku války v doprovodu své matky do Německa, kde získal v roce 2022 dočasnou ochranu. Po čtvrtroce se vrátil na Ukrajinu, ale následně v březnu roku 2025 opět vycestoval, tentokrát do České republiky a dne 5. 5. 2025 podal žádost o dočasnou ochranu, která byla označena jako nepřijatelná.
3. Žalovaný ve svém vyjádření rozvíjí několik vzájemně propojených argumentačních linií, které zaměřuje na výklad unijní i vnitrostátní úpravy dočasné ochrany a na obhajobu aplikace § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb.
4. V první argumentační linii vychází z tvrzení o absenci práva sekundárního pohybu osob požívajících dočasnou ochranu v právu Unie. Žalovaný opakovaně zdůrazňuje, že směrnice 2001/55/ES přiznává držitelům dočasné ochrany pouze omezený okruh práv, přičemž z jejího normativního textu neplyne právo přesunout se do jiného členského státu a tam získat nové povolení k pobytu z téhož titulu. Tvrdí, že směrnice s pohybem osob počítá výlučně v přesně vymezených situacích sloučení rodiny a cíleného přemístění mezi členskými státy, jak jsou upraveny v čl. 15 a 26, a mimo tyto rámce druhotný pohyb neupravuje ani nepředpokládá.
5. Druhou výraznou linií je výklad čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES, podle něhož má být povinnost vydat povolení k pobytu splněna vydáním tohoto povolení v jednom členském státě, nikoli opakovaně v několika státech. Žalovaný dovozuje, že vydáním povolení jedním členským státem je dosaženo cíle směrnice, jímž je zajištění legálního pobytu vysídlené osoby na území Unie, a že směrnice rozlišuje mezi osobami, jimž má být povolení vydáno poprvé, a osobami, které již dočasnou ochranu loží na území konkrétního členského státu. Tomu má odpovídat i terminologie směrnice a systematika jejích ustanovení.
6. Navazující argumentační linie se týká významu neaplikace čl. 11 směrnice 2001/55/ES. Žalovaný tvrdí, že dohoda členských států o neuplatňování tohoto ustanovení nemůže založit jednotlivcům subjektivní právo na vydání nového povolení k pobytu v jiném členském státě. Uvádí, že čl. 11 upravuje pouze vzájemné povinnosti členských států ve vztahu k převzetí osoby při neoprávněném pobytu a že jeho neaplikace má nanejvýše zprostředkovaný dopad na postavení cizince. V této souvislosti zdůrazňuje, že Česká

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

republika od politické dohody o neaplikaci čl. 11 odstoupila, takže ve vztazích s ostatními státy může být toto ustanovení znovu použitelné, a z tohoto důvodu nelze z uvedené dohody dovozovat jakékoli nároky žalobce.

7. Další argumentační linie je vystavěna na odmítnutí závěrů recentní judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný uznává existenci rozsudků, v nichž kasační soud dovodil právo sekundární volby členského státu, avšak tvrdí, že tyto závěry nemají oporu ani ve směrnici 2001/55/ES, ani v prováděcím rozhodnutí Rady 2022/382. Podle žalovaného prováděcí rozhodnutí nemůže rozšiřovat rozsah práv nad rámec směrnice, přičemž v jeho normativní části žádné právo sekundárního pohybu zakotveno není a v preambuli je zmíněna pouze diskreční možnost členského státu vydat povolení, nikoli povinnost tak učinit.
8. Významnou linií je rovněž teleologická argumentace zaměřená na cíle unijní úpravy. Žalovaný poukazuje na to, že jedním z hlavních cílů směrnice 2001/55/ES je rovnováha mezi členskými státy a prevence nekontrolovaných druhotných pohybů, a tvrdí, že výklad přijatý Nejvyšším správním soudem by vedl k opačnému výsledku, tedy k dodatečnému zatížení některých států, zejména České republiky. V této souvislosti uvádí data o vysokém počtu osob s dočasnou ochranou v České republice a poukazuje na omezené kapacitní možnosti.
9. Další argumentační linie se týká výkladu vnitrostátní právní úpravy. Žalovaný zdůrazňuje, že jazykové znění § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. je podle jeho názoru jednoznačné a nevyžaduje korektivní teleologický výklad. Tvrdí, že účelem tohoto ustanovení je zabránit opakovanému získávání dočasné ochrany v různých členských státech a že tento účel je v souladu s cíli směrnice. Odkazuje přitom na obecné zásady výkladu práva formulované Ústavním soudem a na stručnost důvodové zprávy, z níž nelze dovozovat úmysl zákonodárce opačný.
10. V závěrečné linii žalovaný vztahuje svůj výklad ke konkrétní judikatuře Soudního dvora Evropské unie. Tvrdí, že rozsudek ve věci *Krasiliva*, sp. zn. C-753/23, se otázkou nepřijatelnosti žádosti v situaci, kdy již bylo povolení k pobytu v jiném členském státě uděleno, nezabýval, a že jeho závěry nelze použít k popření § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. Současně připomíná starší rozsudek Nejvyššího správního soudu, v němž byl obdobný postup žalovaného shledán zákonným, a uvádí, že k odklonu od tohoto závěru nedošlo výslovným způsobem.
11. Na základě těchto argumentačních linií žalovaný setrvává na stanovisku, že vyhodnocení žádosti žalobce jako nepřijatelné odpovídalo českému i unijnímu právu a nepředstavovalo nezákonný zásah. Navrhuje proto, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadený postup žalovaného v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době zásahu. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas byl v souladu s § 51

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

odst. 1 větou druhou soudního řádu správního presumován) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

13. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobce u žalovaného podal a kterou mu žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky. Soud neshledal potřebu dokazovat ani jinými listinami, ani důkazy označenými v podáních účastníků. Žádný z těchto dokumentů nebyl v rozsahu potřebném pro posouzení důvodnosti žaloby relevantní. Skutkové poznatky, jež by jejich případným provedením k důkazu soud nabyl, nepotřeboval pro posouzení opodstatněnosti žalobní argumentace. Obsah žádného dokumentu nemohl nic změnit na věcném hodnocení tohoto sporu.
14. Ochranu podle § 82 a násl. soudního řádu správního může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
15. V posuzované věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS z 30. 5. 2017). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna.
16. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobci vrátil jako nepřijatelnou.
17. Podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který* o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie.
18. Podle čl. 25 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy přijímají osoby oprávněné požadovat dočasnou ochranu v duchu solidarity Společenství. Vyjádří číselně nebo v obecných rysech, jaká je jejich kapacita pro přijetí těchto osob. Tyto informace se zařadí do rozhodnutí Rady uvedeného v článku 5. Po přijetí tohoto rozhodnutí mohou členské státy prostřednictvím oznámení Radě a Komisi oznámit další kapacity pro přijetí. Tyto informace se bez prodlení předají UNHCR.
19. Podle čl. 25 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně, pokud počet osob oprávněných požadovat dočasnou ochranu překročí v důsledku náhlého a hromadného přílivu kapacitu pro přijetí uvedenou v odstavci 1, posoudí Rada neprodleně situaci a přijme vhodná opatření včetně doporučení, aby daným členským státům byla poskytnuta další pomoc.
20. Soud dospěl k závěru, že § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je rozporný s právem EU, shodně jako je tomu v případě písm. c) a f) téhož odstavce. Jelikož závěry soudu vycházejí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

z judikatury Nejvyššího správního soudu k § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, soud uvede argumentaci s tím související.

21. SDEU se sice ve věci *Krasiliva* explicitně nezabýval otázkou nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, tj. případem, kdy žadatel již disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou jiného členského státu EU, na uvedené rozhodnutí SDEU ovšem navázal Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42. Z nich vyplývá, že důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je rozporný s právem EU. Žádost je nutné ve správním řízení projednat věcně, přičemž žadateli, který již disponuje dočasnou ochranou či jiným dlouhodobým pobytovým oprávněním v členské zemi EU, je nutné umožnit nechat si existující dočasnou či mezinárodní ochranu zneplatnit. Učiní-li tak, bude mu udělena dočasná ochrana, v opačném případě bude jeho žádost zamítnuta.
22. Úvahy žalovaného stran neupravení druhotného pohybu ve směrnici o dočasné ochraně jsou v rozporu s recentní výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu. V ní je totiž dovozeno, že mají-li osoby podle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „Prováděcí rozhodnutí č. 1“), právo zvolit si hostitelský členský stát, a nebude-li současně vůči nim uplatněn čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, pak z toho vyplývá rovněž právo přemístit svůj pobyt do jiné zvolené členské země EU, jinak by výlučka z aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně postrádala smysl.
23. Žalovaný zpochybňuje výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu s ohledem na smysl a účel směrnice o dočasné ochraně, dále pak na to, že Prováděcí rozhodnutí č. 1 nemůže zakotvit právo sekundárního pohybu, když právo volby primárního státu vyplývá již ze směrnice o dočasné ochraně, a konečně že z upraveného recitálu prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 ze dne 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 (dále jen „Prováděcí rozhodnutí č. 2“), vyplývá, že druhotný pohyb není evropskými předpisy předvídan, resp. dovolen.
24. Soud neshledává, že by závěry Nejvyššího správního soudu byly rozporné se smyslem a účelem směrnice o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně sice skutečně blíže neupravuje případy druhotného pohybu mimo žalovaným citovaný čl. 15 a 26, to ovšem neznamená, že by druhotný pohyb sama zakazovala.
25. Žalovanému lze přisvědčit ohledně toho, že členské státy mohou přijmout úpravu nad minimální standard směrnice. Aplikace přerozdělovacího mechanismu podle čl. 26 směrnice o dočasné ochraně ani v případě možnosti volného výběru členského státu pro účely druhotného pohybu přitom není omezena, když aplikace daného mechanismu je na základě čl. 26 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně beztak odvislá od souhlasu dotčených přemísťovaných osob – uvedené ustanovení by postrádalo smysl, pouze pokud by čl. 26 směrnice o dočasné ochraně bylo možné aplikovat i bez souhlasu přemísťovaných osob, protože ty by se v takovém případě mohly vrátit nazpět. Článek 15 směrnice o dočasné ochraně sice při otevření možnosti druhotného pohybu není příliš potřebný, je ale nutné zohlednit, že se jedná o obecný minimální standard. Prováděcí rozhodnutí č. 1 i č. 2 se nadto k druhotnému pohybu držitelů dočasné ochrany vyjádřila v tom smyslu, že je na základě dohody států vyloučena aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně – uvedený postup

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

fakticky a v souladu s čl. 11 směrnice o dočasné ochraně prakticky vyprázdnil povinné slučování rodin podle čl. 15 směrnice o dočasné ochraně, protože generální výluka jakékoliv aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně má za faktický následek nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž i legálně.

26. Žalovaný dovozuje neexistenci práva na druhotný pohyb z aktualizovaného znění recitálu Prováděcího rozhodnutí č. 2, konkrétně z recitálů (5) a (6).
27. Podle recitálu (5) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[v] souvislosti s aktivací směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice {směrnice 2001/55/ES} na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přesouvají bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak“.
28. Podle recitálu (6) Prováděcího rozhodnutí č. 2 „[s] ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.“.
29. Žalovaný uvedené recitály ovšem dezinterpretuje, je-li přesvědčen o tom, že uvedená ustanovení *a priori* vylučují právo druhotného pohybu. Recitály sice upřesňují, jak by mělo být Prováděcí rozhodnutí č. 1 interpretováno, nijak ale výslovně nezakotvují, že by jednou udělená dočasná ochrana automaticky znamenala zákaz poskytnutí dočasné ochrany v jiném členském státě. Recitál (6) lze totiž interpretovat bez problému tak, že se tím aprobehuje již SDEU přijatý závěr ve věci *Krasiliva*, že členské státy mohou odeprít dočasnou ochranu u osoby, která již disponuje dočasnou ochranou v jiném členském státě, přičemž se takto udělené dočasně ochrany nehodlá vzdát. Recitál (5) pak upřesňuje, že se výluka aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nevztahuje na osoby, které požívají dočasně ochrany v jiném členském státě, přičemž se bez povolení přesouvají na území jiného členského státu, což lze interpretovat tak, že se výluka čl. 11 nevztahuje na osoby, které požívají dočasnou ochranu v jednom členském státě, ale snaží se fakticky pobývat ve druhém členském státě. Ani v jednom recitálu se tudíž neřeší explicitně situace, které ovšem jsou primárním průvodním jevem druhotných pohybů v ČR, tedy situace, kdy ukrajinský uprchlík již nepožívá výhod plynoucích z dočasné ochrany v určitém členském státě, protože se této ochrany vzdal, či mu byla ukončena jinak, načež si požádá o udělení dočasné ochrany v ČR. Shora popsané situace se explicitně vyjadřují pouze k případům, které ovšem již podle judikatury SDEU i Nejvyššího správního soudu nebyly dovolené - tedy případy, kdy ukrajinský uprchlík se domáhá získání dočasné ochrany souběžně ve větším počtu členských států.
30. Z Prováděcího rozhodnutí č. 2 ani z Lex Ukrajina tudíž nevyplývá závěr žalovaného, že ukrajinský uprchlík, který požádal o dočasnou ochranu v určitém členském státě EU, již může nadále úspěšně čerpat dočasnou ochranu výlučně v tomto členském státě. Byť žalovaný takto konstantně interpretuje § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, v rámci soudního přezkumu je mu tato interpretace opakovaně vytýkána jako vadná.
31. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je nadto zjevně diskriminační, neboť se má týkat selektivně jen těch žadatelů, kteří se dožadují svého práva druhotného pohybu.
32. Městský soud závěrem shrnuje, že povinnost řádného odůvodnění správního rozhodnutí, resp. zásahu, nelze podle ustálené judikatury správních soudů ani Ústavního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ztotožňovat s povinností podrobně a jednotlivě odpovídat na každý argument uplatněný účastníky řízení. Rozhodující je vypořádání podstaty sporu a nosných právních otázek, přičemž odpověď na tyto otázky může v sobě konzumovat posouzení dalších dílčích a souvisejících námitek. V souladu s těmito východisky se městský soud v posuzované věci soustředil na zodpovězení rozhodujících právních otázek, jež jsou určující pro posouzení zákonnosti postupu žalovaného. Ostatní žalovaným uplatněné dílčí argumenty, ať již směřující k systematickému a teleologickému výkladu směrnice 2001/55/ES, k vymezení rozsahu práv plynoucích z dočasné ochrany, k významu kapacitních a solidárních mechanismů, k neaplikaci čl. 11 uvedené směrnice, k jazykovému výkladu § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., anebo k popření diskriminační povahy tohoto ustanovení, soud nepřehlédl, avšak neshledal je způsobilými zpochybnit či změnit výše uvedené právní závěry, které jsou pro rozhodnutí ve věci určující.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že postup žalovaného je nezákonným zásahem, kterým bylo do práv žalobce bezprostředně zasaženo. Městský soud proto jednak vyslovil, že tento zásah byl nezákonný, jednak uložil žalovanému, aby obnovil právní stav způsobem odpovídajícím stavu před tímto zásahem.
34. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný byl, avšak je osvobozen od soudního poplatku a náklady mu v řízení nevznikly (žádné neuplatnil). Žalobci proto náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.